

Arrest

nr. 192 029 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 tot weigering van de afgifte van een visum in het kader van gezinshereniging (visum type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAES, die loco advocaat B. VAN BAEVEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij treedt op 17 november 2011 in het huwelijk met de dhr. A.Q.H.

1.2. Op 21 september 2016 dient verzoekende partij, die de Iraakse nationaliteit heeft, bij de Belgische diplomatieke diensten te Amman, Jordanië, een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (type D) met haar echtgenoot, dhr. A. Q. H., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. Op 9 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de afgifte

van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 14 maart 2017 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Commentaar:

Op 21/09/2015 werd via de Belgische diplomatieke post in Amman een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van S. H. S. (...), geboren op (...)1995, van Iraakse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, A. Q. H. (...), geboren op (...)1991, van Belgische nationaliteit te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 17/11/2011 in Bagdad (Irak) in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van International Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel bij afschrift te worden voorgelegd.

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is, wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn.

De heer A.Q. H. (...) en mevrouw S. H. S. (...) huwden bij volmacht in Irak op 17/11/2011. Op 21/09/2014 diende mevrouw S. H. S. (...) bij de diplomatieke post in Amman een visumaanvraag gezinshereniging in op basis van dit huwelijk.

Uit het interview dat werd afgenomen op de diplomatieke post op 28/02/2017 kwam de volgende informatie aan het licht:

Mevrouw S. H. S. (...) verklaarde dat zij haar echtgenoot de heer A. Q. H. (...) sinds haar kindertijd kent omdat zij burens waren. Toch geeft zij later tijdens het gesprek toe dat er geen contact was tussen hen voor het huwelijk.

Ook de man verklaarde in een gesprek met de ambtenaren van de stad Antwerpen dat hij nog niet voor een visum gezinshereniging voor zijn vrouw wilde zorgen omdat hij haar eerst wou leren kennen. Hij had ze nog nooit gezien. (...)

Mevrouw verklaart dat ze haar man pas voor het eerst heeft ontmoet in februari 2016 dus 5 jaar na het gearrangeerde huwelijk.

Mevrouw geeft geen bewijzen van hun virtuele contacten via het net (sms- verkeer, e-mail- verkeer telefoonafrekeningen, Skype en FB- profielen enz...).

Betrokkenen leggen dus geen enkel bewijs voor van het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie.

Mijnheer heeft zijn echtgenote zelfs niet gezien voor het huwelijk

Er was geen verloving noch een huwelijksfeest hoewel het voor mevrouw haar eerste huwelijk betreft.

Er was geen echte huwelijksceremonie vermits beiden niet aanwezig waren en ze met volmacht zijn gehuwd. Mevrouw was amper 16 jaar toen ze huwde» Zij kan niet de namen geven van de getuigen van hun huwelijk.

Mevrouw S. H. S. (...) geeft bijzonder weinig concrete informatie over haar echtgenoot Zo weet zij niet welke job haar man deed voor het huwelijk, weet zij niet of haar man hobby's heeft enz.

Mevrouw geeft slechts antwoord op 23 vragen van de 58.

Gezien de bovenstaande gegevens, de context waarin het huwelijk is voltrokken (bij volmacht en beide partners waren dus niet aanwezig), de beperkte kennis van mevrouw over haar echtgenoot, de beperkte antwoorden op een klein aantal vragen van het interview (cfr supra) waren er zeer duidelijke aanwijzingen om te twijfelen aan de oprechtheid van betrokkenen met dit huwelijk.

in het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 06/03/2017 het advies te vragen aan de procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In haar advies van 09/03/2017 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 17/11/2011 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen. De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

Uit het gevoerde onderzoek komen een aantal elementen naar voor dat dit huwelijk en de registratie van de huwelijksakte er louter op gericht zijn om mevrouw S. H. S. (...) naar België te laten komen met oog op het verwerven van een vast verblijf in het Rijk:

- Het huwelijk werd bij volmacht gesloten op 17/11/2011, zowel mijnheer als mevrouw waren niet aanwezig bij de huwelijksvoltrekking; A. Q. H. (...) verklaart dat hij niet meer naar Irak is afgereisd sinds hij in 2009 in België is toegekomen en S. H. (...) was minderjarig op het ogenblik van het afsluiten van het huwelijk (zij is op 17/04/2013 pas 18 jaar geworden)*
- De relatie tussen beiden is louter virtueel, er zouden telefonische contacten zijn: S. H. (...) verklaart dat ze haar man voor het eerst ontmoet heeft in Bagdad in februari 2016*
- Het huwelijk werd geregeld door de moeder van A. Q. H. (...)*
- S. H. (...) heeft absoluut geen idee welke inkomsten A. Q. H. (...) geniet; verder verklaart zij dat A. Q. H. (...) in goede gezondheid verkeert, A. Q. H. (...) daarentegen verklaart dat hij een aantal jaren geleden een arbeidsongeval heeft gehad en dat hij nu een attest heeft waaruit blijkt dat hij geen zwaar werk kan verrichten S.Q. H. (...) heeft haar opleiding niet afgewerkt*

Mijn ambt verleent een ongunstig adviesbetreffende het afgesloten huwelijk.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het in Irak afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent op basis van bovenstaande elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde(art21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011."

1.4. Op 7 juni 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het in Irak afgesloten huwelijk tussen verzoekende partij en dhr. A. Q. H. te erkennen en te registreren in de wettelijke registers. Op 3 juli 2017 werd hiertegen beroep aangetekend bij de bevoegde familierechtbank.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel in de synthesesmemorie haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de “algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur”, meer specifiek van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

De middelen worden omwille van hun onderlinge samenhang gezamenlijk behandeld.

De middelen worden in de synthesesmemorie uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissing schendt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 door te beslissen dat het visum tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot aan conluante wordt geweigerd.

Ten onrechte wordt geoordeeld dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Het is volstrekt onjuist en wordt ten stelligste betwist dat het huwelijk tussen conluante en de heer A. Q (...) er louter op gericht zou zijn aan haar een verblijfstitel te verschaffen.

In haar opmerkingennota laat de Belgische Staat gelden dat conluante geen bewijs zou verschaffen van haar argumentatie.

Dat is totaal onjuist.

Conluante heeft ook substantiële bewijsstukken bijgevoegd bij haar stukkenbundel bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat hun huwelijk wel degelijk is ingegeven door de intentie van beide echtgenoten te goeder trouw een structurele familiale levensgemeenschap tot stand te brengen.

Volgende elementen overtuigen immers afdoende het negatief advies van de Procureur des Konings inhoudelijk te weerleggen.

Ten eerste is het volstrekt onjuist voor te houden dat conluante en haar echtgenoot elkaar niet behoorlijk zouden kennen.

Beide echtgenoten kennen elkaar al sedert zeer jeugdige leeftijd en hun ouders zijn persoonlijke vrienden.

Dat conluante zou hebben verklaard dat zij haar echtgenoot pas voor het eerst heeft ontmoet in 2016, klopt dus geenszins.

Wel is het zo dat conluante in maart 2016 haar echtgenoot sedert lang nog eens fysiek heeft kunnen ontmoeten.

Dat de schoonmoeder heeft bemiddeld in het huwelijk tussen de echtgenoten klopt weliswaar, maar dat is gezien de Iraakse tradities op dit punt helemaal geen reden om te twijfelen aan de oprechte intenties van de echtgenoten om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Dat conluante in haar verklaringen zou hebben laten blijken dat zij geen klaar zicht heeft op de precieze beroepsinkomsten van haar echtgenoot in België, is op zich ook niet zo bijzonder vreemd aangezien de heer A. Q. (...) reeds verschillende beroepsbezigheden heeft gehad, en het voor conluante gezien de grote afstand niet evident is concreet zicht te hebben op zijn precieze inkomsten.

Het hoeft al evenmin te verbazen dat beide echtgenoten in hun structurele telefonische contacten weinig of geen aandacht schenken aan hun respectievelijke financiële situatie.

Het verschil in munteenheid maakt al evenmin evident voor verzoekster om een concreet bedrag te plakken op de inkomsten van haar echtgenoot, toen zij daarnaar werd gevraagd.

Dat kan toch bezwaarlijk een doorslaggevend motief vormen om een schijnhuwelijk te gaan vermoeden!

De verklaringen van beide echtgenoten zijn ook helemaal niet tegenstrijdig, in tegenstelling tot wat het advies van de Procureur laat uitschijnen.

Zo is het effectief zo dat de echtgenoot van concludante momenteel wel degelijk in goede gezondheid verkeert (zoals concludante ook verklaarde) terwijl haar echtgenoot effectief een arbeidsongeval heeft gehad dat hem niet toelaat zware fysieke arbeid te verrichten. Dat neemt niet weg dat de echtgenoot van concludante op dit moment wel degelijk actieve arbeid verricht binnen zijn fysieke mogelijkheden.

Het is al evenmin correct voor te houden dat beide echtgenoten een volstrekt fictieve relatie zouden veinzen.

Concludante beschikt over tal van pagina's overzichten van telefonische en internetcorrespondentie waaruit blijkt dat de echtgenoten werkelijk duurzame, regelmatige, ja zelfs dagelijkse contacten onderhouden met elkaar via de moderne telecommunicatiemiddelen (chat-skype-...)

Alhoewel concludante evident niet meer over bewijsstukken betreffende alle gevoerde correspondentie, toont zij aan via stuk 14 dat er zelfs al in de jaren 2011-2012-2013 regelmatige structurele correspondentie is tussen beide echtgenoten, waarbij zij hetzij dagdagelijkse, maar eveneens persoonlijke en zelfs intieme informatie uitwisselen.

Vaak worden bij deze correspondenties ook foto's doorgestuurd van elkaar, zodoende op die manier niettegenstaande de grote geografische afstand tussen beide partners, de contacten tussen de echtgenoten bijzonder levend te houden.

Eveneens blijkt uit de stukken die verzoekster voorlegt dat er wel degelijk een effectief verloofs- of huwelijksfeest werd beleefd en gevierd door de families van de beide echtgenoten.

Aangezien verzoeker toen niet fysiek aanwezig was, werden de foto's van deze feestelijkheden naar hem gecommuniceerd, wat eveneens aanleiding gaf tot intieme en structurele correspondentie tussen beide partners.

In de periode 16-03-2016 tot 23-03-2016 reisde de echtgenoot van verzoekster af naar Bagdad (stuk 15), waar beide echtgenoten elkaar opnieuw ontmoetten in een intens weerzien gedurende een week.

Daarvan zijn tal van foto's waarvan er een aantal aan Uw Zetel worden voorgelegd ter staving van de intieme, familiale en persoonlijke sfeer waarin beide echtgenoten hun gezamenlijk geluk beleefden.

De aanblik van deze foto's, en het geluk dat er uit spreekt, toont aan dat beide partners elkaar zonder enige twijfel oprecht koesteren en hun huwelijk zeker niet doorslaggevend is ingegeven door geveinsde intenties. (stuk 13)

Dat een huwelijk bij volmacht wordt gesloten in afwezigheid van de echtgenoten is op zich al evenmin een reden om te vermoeden dat er sprake zou zijn van onoprechte intenties.

Een huwelijk bij volmacht is in de huwelijks traditie van beide echtgenoten helemaal geen uitzondering.

Volgens de Iraakse traditie en wetgeving is dit zelfs bijzonder gebruikelijk.

De geldigheid van de volmachten werd door de Iraakse autoriteiten bevestigd. (stukken 24-25)

(...)

De bestreden beslissing schendt de materiële en formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, aangezien de fragmentaire motivering niet volstaat om de beslissing tot weigering van het visum te schragen.

De bestreden beslissing motiveert de weigering op basis van enkele uitspraken die concludante zou hebben gedaan op basis van onvolledige informatie waarover zij zelf beschikt.

De bestreden beslissing motiveert op basis van onjuiste motieven.

Er waren wel degelijk ruime telefonische en andere correspondenties, waarvan ook bewijs wordt aangeleverd.

Er was wel degelijk een huwelijks- of verlovingsceremonie.

Concluante heeft haar echtgenoot wel degelijk gezien voor het huwelijk, zij waren zelfs burens van kindsbeen af.

De bestreden beslissing motiveert voorts op basis van irrelevante motieven, bijvoorbeeld dat concluante haar opleiding niet zou hebben afgewerkt, alsof dat een richtinggevend element zou zijn in de beoordeling van de oprechtheid van haar motieven om een huwelijk te sluiten.”

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “de” algemene rechtsbeginselen of “de” algemene beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat, afgezien van de materiële en formele motiveringsplicht, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, na te expliciteren welk rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur zij eventueel nog geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.4. Voor zover verzoekende partij in de huidige stand van de procedure verscheidene stukken voorlegt die niet terug te vinden zijn in het administratief dossier, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395) of met gegevens waarvan het bestuur op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Het is niet betwist dat verzoekende partij ter staving van haar visumaanvraag in het kader van gezinshereniging met een Belg, een Iraakse huwelijksakte voorlegde. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op afgifte van een visum lang verblijf op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan.

Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle, hetgeen door verzoekende partij niet wordt betwist. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende visumaanvraag, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en erkend kan worden, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van artikel 21 van het WIPR, inhoudt.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag de gemachtigde te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginzelen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de internationale openbare orde.

De gemachtigde is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende

is om verzoekster dit visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.7. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van de visumaanvraag, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de gemachtigde stelt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het gevraagde visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met een Belg wordt geweigerd omdat de gemachtigde de buitenlandse huwelijksakte weigert te erkennen.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR in samenhang met artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. Hij weigert het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Hierbij wordt in de eerste plaats verwezen naar het interview dat op 28 februari 2017 van verzoekende partij werd afgenomen op de diplomatieke post te Amman en naar de verklaringen van dhr. A. Q. H. tijdens een gesprek met de ambtenaren van de stad Antwerpen, op grond waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken het bevoegde parket om een advies heeft gevraagd in verband met de erkenning van dit in het buitenland afgesloten huwelijk. Voorts wordt het negatief advies van de bevoegde procureur des Konings van 9 maart 2017 integraal weergegeven in de bestreden beslissing. Op grond van deze gegevens komt de gemachtigde tot de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde. Om die reden kan verzoekende partij zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging met dhr. A. Q. H.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom er sprake zou zijn van een *“fragmentarische motivering”*, die niet zou volstaan om de bestreden beslissing tot visumweigering te schragen, met andere woorden dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

3.8. Uit de bestreden visumweigering blijkt dat de gemachtigde in casu alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Hij is met name nagegaan of verzoekende partij voldoet aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij hij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Iraakse huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van artikel 21 van het WIPR en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek. De gemachtigde geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom hij de mening is toegedaan dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde en waarom het visum gezinshereniging van verzoekende partij bijgevolg dient te worden geweigerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden visumweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van desbetreffend huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde, derwijze dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het gevraagde visum te verkrijgen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk en de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging met dhr. A. Q. H.

3.9. De Raad stelt verder vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoekende partij, met name dat de bestreden beslissing is gemotiveerd op grond van onjuiste of irrelevante motieven, dat er sprake is van een onzorgvuldige feitenvinding, in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat haar huwelijk met de heer A. Q. H. wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap

De verzoekende partij bekritiseert in haar synthesesmemorie dat ten onrechte werd geoordeeld dat de erkenning van het huwelijk dat zij heeft afgesloten in het buitenland met dhr. A. Q. H. zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het is immers volstrekt onjuist dat dit huwelijk er louter op is gericht haar een verblijfstitel te verschaffen. Zij brengt vervolgens in de middelen argumenten aan waarmee zij *“afdoende het advies van de Procureur des Konings” “inhoudelijk (tracht) te weerleggen”*. Hierbij verwijst zij tevens naar de verschillende stukken die zij bij het inleidend verzoekschrift heeft bijgevoegd. Zij stelt dat de bestreden beslissing dan ook gemotiveerd is op basis van onjuiste motieven. Uit dit betoog blijkt dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie in essentie de vaststelling van de gemachtigde van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de Iraakse huwelijksakte betwist.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van de middelen inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde onterecht de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre de middelen ertoe strekken aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, zijn deze middelen, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat de buitenlandse huwelijksakte in België niet erkend wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin zijn de middelen niet ontvankelijk. Daarbij merkt de Raad op dat verzoekende partij inmiddels beroep heeft aangetekend bij de bevoegde familierechtbank tegen de weigering van 7 juni 2017 van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk dat zij in Irak heeft afgesloten met dhr. A. Q. H. te erkennen en te registreren in de wettelijke registers.

3.10. De schending van formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De middelen zijn, in de mate waarin deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES